

ku vidio lošije rješenja (i smješnije) nego što je to bio riješen treći čin (Venecija). One nesretne gondole, ulaženje Giuliette, njezini kostimi koji su sličili barskoj dami, a ne mletačkoj kurtizani, onaj diletantski namaz koji je trebao gledaocima dočarati Veneciju, itd., samo su nekoliko primjera pravog neumjetničkog neukusa. Još treba spomenuti i onaj mrtvački ples u prizoru s Antonijom za koji već ne mogu pronaći pravi izraz negodovanja.

Obično su reprizne predstave novopostavljenog djela uvijek bolje od premijera, no međutim to nije slučaj u našoj Operi u Zagrebu. Dulja stanka može doprinijeti da pjevači jednostavno operu »zaborave«. Dirigent Jovan Šajnović, koji po nekakvom nepisanom vlastitom pravilu preuzima sve nove premijerne predstave, nije mnogo mogao učiniti s lošim orkestrom koji nikako da dođe na zelene grane. Pjevači (Čigoj, Marić, Klarić, Bohanec, Petrušaneć, Podolšak) rješavali su svoje komplicirane uloge onako kako su to znali i umjeli, što je vrlo često dovelo upravo do čudovišnih rezultata i u glumačkom i u glasovnom pogledu. Zato nas je zadivio u posljednjem činu ponovno Franjo Paulik svojom arijom, možda jedinom iskrom pravog opernog umijeća, linijom kojom je trebalo krenuti u realizaciji ove opere. Sve u svemu, neuspjela predstava koja neće zakoraknuti u novu opernu sezonu. Šteta!

Siniša Hrestak

Labuđi pjev jednog orkestra

Uz zadnji(?) koncert splitskog mandolinskog ansambla »Samonikli«

Koncert mandolinskog ansambla »Samonikli«, održan u Splitu 13. svibnja 1976., jamačno je bio zadnji (javni) nastup tog orkestra. Osnovan 4. prosinca 1968. u splitskoj osnovnoj školi »Bruno Ivanović«, orkestar »Samonikli«, zaslugom svog osnivača i višegodišnjeg ravnatelja Marina Katunarića, uspješno je ispunjavao prazninu koja je nastajala na razmeđu između koncerata profesionalnih glazbenih tijela i priredaba zabavnog značaja, sudjelujući na različitim prigodnim svečanostima, uveličavajući razna slavlja i tomu slično, obnavljajući i promičući muziciranje na tim osebnim žičanim glazbalima, nekad tako popularnim i obljubljenim u južnojhrvatskim stranama.

U početku vrlo brojan (120 članova), mandolinski orkestar (danas ansambl) »Samonikli« već je u prvoj godini rada (iako u smanjenom opsegu — 56 članova) postigao zaslužni uspjeh, osvojivši prvo mjesto na Varaždinskom festivalu. Međutim, mjesto da taj uspjeh bude poticaj za još plodniji rad, za još veću brigu i pomoć pozvanih, orkestar je naišao na potpunu i nezasluženu nebrigu mjerodavnih, što je dovelo do stalnog osipanja članstva i postepenog odumiranja. No, i pored tih nedaća, ljubav prema glazbi i zajedništvu održala je najustrajnije i najodanije, ali, nažalost, malobrojne članove na okupu, poticala ih na samoprijegoran rad i budila nadu u dolazak njihovih »pet minuta«. Ali, te minute nisu došle.

Prepušteni sami sebi, bez potrebnih sredstava za nesmetanu djelatnost, bez odgovarajuće dvorane za pokuse, oni su uporno vježbali, selili od nemila do

nedraga, povremeno nastupali, čekali i dočekali — zadnji koncert. Pred ne baš brojnom publikom u Umjetničkom salonu u Krešimirovoj ulici odsvirali su svoj labuđi pjev, nenametljivo dokazavši kako je uistinu neoprostivo što jedna dobra zamisao, utemeljena na ljubavi prema umjetnosti, zajedničkom radu i drugarstvu — prema čovjeku, nije naišla na svoj odjek, što je ostala glas vapijućeg u pustinji.

Mandolinski ansambl »Samonikli« na svom je zadnjem koncertu pokazao da — unatoč svemu — posjeduje sve potrebite preduvjete za dobro i primjerno muziciranje, da im izvedbe mogu dostići stupanj kvalitetne interpretacije i da njihovo sviranje sasvim lijepo i ugodno zvuči. Posjetitelji njihova zadnjeg koncerta, slušajući »Fine fleur« J. Albina, Fugu u F-duru J. S. Bacha, Simfoniju u C-duru (»Sinjsku«) J. Bajamontija, »Mjesečevu sonatu« L. van Beethovena, Contranzu iz Dubrovnika i Stare splitske plesove M. Katunarića, »Razgovor« R. Matza, Andante J. Rheinbergera, »Sogno« G. Sartotija, Andante iz IV. simfonije u F-duru L. Sorkočevića i Koncert za gitaru i orkestar u D-duru A. Vivaldija, u to su se uistinu mogli uvjeriti.

»Samoniklima« sada ostaje samo »njihova konoba« kao pokusna i koncertna dvorana, sviranje za vlastito zadovoljstvo, slučajni namjernici kao najzahvalnija publika i uspomene na jedno nezaboravno razdoblje drugarskog života, ispunjeno zajedničkim brigama i strepnjama, ali i zajedničkim radostima i uspjesima.

Ivan Bošković

Umrla prof. Dora Bakotić

U Splitu je 14. srpnja 1976. preminula prof. Fedora Dora Bakotić, glazbeni pedagog i dugogodišnji korepetitor Opere splitskoga Hrvatskoga narodnog kazališta.

Rođena u Zadru 18. prosinca 1907., pok. Dora Bakotić glazbu je najprije učila u Splitu, a zatim studirala solo-pjevanje na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi prof. Marije Kostrenčić. Iako je nakon završenog studija započela koncertnu karijeru (imala je nekoliko uspješnih nastupa u Zagrebu, Splitu i Šibeniku uz glasovirsku pratnju Borisa Papandopula), iako je kritika »u njenom glasu otkrila sve odlike jednog suptilno njegovanog soprana i profinjene sposobnosti jedne seriozne i visoke muzičke naobrazbe«, iako je pokazivala sklonosti i prema opernom kazalištu (na splitskoj pozornici nastupila je kao O Lio San u opereti »Viktorija i njezin husar« Pála Abraháma, a spremala je i ulogu Gilde u Verdijevu »Rigolettu), Dora Bakotić se ipak prvenstveno posvetila pedagoškom pozivu. Kao profesor glazbe i pjevanja djelovala je u nekoliko splitskih škola, postizujući uspjehe i kao pedagog i kao reproduktivni umjetnik (dirigent ženskog zbora, glasovirska pratnja solista i ansambla). Kao glazbenik ipak je najjače i najduže bila povezana s Operom splitskog Hrvatskoga narodnog kazališta, u kojoj je dugi niz godina radila kao korepetitor opernih solista. Korepetitorskom djelatnošću bavila se i nakon odlaska u mirovinu, sve do same smrti. Cjelokupnim pak radom dala je znatan prinos splitskom glazbenom životu.

Ivan Bošković